

И безъ да чака отговоръ, заръча нови двайсетъ и петъ драма. Турчинътъ испи и тѣхъ, като си изжабурка шумно устата съ вода.

За да му се отвлѣче съвършенно вниманието, Ковачевъ зарасправя низко съ лукава усмивка нѣкаква си сладострастна история за една шалварлия софиянка, извѣстна по лекитѣ си прави, отъ което се изпълнихъ съ влага очитѣ на сластолюбивия турчинъ, който испи още едно педесетниче безъ да мигне.

„Сега е минутата да изфиряса безъ да го усѣтихъ“, мислѣше си К-чевъ, като хвърли бързъ, знаменателенъ погледъ на Левски, който стана отъ стола си, и си поправяше вратовръзката прѣдъ огледалото.

Но той съ ужасъ видѣ, че Левски, вмѣсто да се изсули тихичко, обърна се съ лице право къмъ турчина, истърси се, и зе да плаща на момчето. Али-Чаушъ неволно се обърна и го погледна. Сивитѣ ясни, спокойни очи на апостола се посрѣщнахъ съ Алиовитѣ.

На Ковачева космитѣ щръкнахъ на главата.

Но той се окопоти завчасъ.

— На здраве! поздрави той Левски учтиво, по обичая.

— Честито, челеби! — поздрави го и Али-чаушъ съ едно небрѣжно, широко теманѣ, па се извърна пакъ къмъ събесѣдника си и продължи лакомия разговоръ.

Левски излѣзе изъ вратата.

Слѣдъ половина часъ, Али-Чаушъ си спомни мисията си и остави К-чева, па влѣзе въ хана, за да продължава дирението си и да изгледа гоститѣ.

Въ тая съща минута три заптиета карахъ съ побѣдоносенъ видъ, съ щикове въ гърба имъ, петима души изплашени българи, уловени въ разни ханища.

И петимата бѣхъ руси и съ черни сака!

Ковачевъ, прѣдъ вратата на Илчовото кафене, изгледваше смутенъ тия жертви на турската дивотия.